

שעה) אלו הן הלוקין, וכן בכמה מקומות
מצינו לשון מלקות, מלקין אותו
וכו' וכמה מקומות מצינו לשון סופג את
הארבעים, ונשאלתי לפרש טעם שינוי
לשונות הללו ומה חילוק ביניהם ואמרתי
משום דמה"ת אין אדם לוקה בב"ד אא"כ
נוהר תחילה ויש עדים והתראה אז
אפילו האיש הזה אינו חפץ בכפרה מלקין
אותו בעל כרחו ואז שייך לשון מלקות.
משא"כ לשון סופג שהוא לשון בולע
כלומר מי שעבר במזיד אחת

ממצות התורה אשר לא תעשנה, ואין
עדים והתראה ואין אדם יודע טיבו, והוא
מ"מ נפשו ירעה לו מאוד כי רוצה לפרוק
מעל נפשו משא העבירה ומבקש הכפרה,
וזהיט אחד המחילה וחזור על רצויי
הבורית"ש אז אינו ממתין עד שיודע
לב"ד או לב"א כ"א מעצמו רץ ומודה
עפ"י עצמו שעשה עבירה פלונית ובשברון
לב מבקש שילקו אותו כפי מה שחטא
למען החיש לו רפואה אל לבו הנשבר
כי חביבה לו מצות התשובה בשעתה,
ואז הר"ז נקרא סופג את הארבעים כלומר
שבולע בלב ונפש סמ"י הרפוא"ה, ושב
ורפא לו.